

हृदयाची प्रेरणा

ईशा सरदेसाई यांच्याद्वारे वर्णित एक प्रसंग

रविवार, दिनांक ११ मे, २०१९, रोजी एस. वाय. डी. ए. फाउंडेशनने 'मातृदिन'च्या आणि 'चित्शक्ति-विलास'च्या पत्रासाव्या वर्षगाठीच्या प्रीत्यर्थ, श्रीगुरुमाईसमवेत लाईव्ह व्हीडिओ प्रसारणाद्वारे एक सत्संग आयोजित केला होता. गुरुमाईनी या सत्संगाला शीर्षक दिले होते : 'प्रेम शाश्वत आहे'.

हा एक असा कार्यक्रम होता, की ज्यात अनेक सुंदर क्षण एकात एक गुंफले गेले होते आणि या सत्संगात सहभागी झालेले लोक नंतर सांगतील की, या सत्संगाचा त्यांचा अनुभव किती सखोल आणि रूपांतरणकारी होता — गुरुमाईची कृपा, गुरुमाईच्या शिकवणी, गुरुमाईचे संगीत कशा प्रकारे त्यांच्या हृदयांभोवतीच्या भिंतींमधून आत झिरपले, जेणेकरून प्रेम, 'शाश्वत' प्रेम, त्यांच्या अस्तित्वातून एखाद्या निर्झरासमान प्रवाहित होऊ शकले. 'एका आईचा अभिमान' ही गुरुमाईची उत्कृष्ट कविता जेव्हा मोठ्याने वाचली गेली, तेव्हा श्रीनिलयमध्ये असे खचितच कुणी होते की, ज्यांचे डोळे पाणावलेले नसतील.

या सत्संगादरम्यान एक क्षण होता, की जो विशेषत्वाने नजरेत भरला. तो क्षण गुरु-शिष्य संबंधाचा द्योतक होता तसेच या संबंधाला आधार प्रदान करणाऱ्या देण्याच्या आणि प्राप्त करण्याच्या चक्राचाही द्योतक होता. या प्रसंगी शिष्य होते, सतरा महिन्यांचे एक बालक. ते श्रीनिलयच्या पुढच्या भागात आपल्या आईसमवेत बसले होते, अगदी गुरुमाईच्या समोर.

सत्संगाचे समापन होत असताना आणि त्या सत्संगाचे सूत्रसंचालक एसा सीगल हे त्या कार्यक्रमाच्या सांगतेचे शब्द बोलत असतानाच ते बालक उभे राहिले. त्या बालकाची पावले निश्चितच अजुनही हेच शिकत होती की, कशा प्रकारे स्वतःच्या शरीराचे वजन तोलत उभे राहावे — त्याची अमर्याद ऊर्जा, त्याचा उत्साह कशा रितीने सांभाळावा.

तरीदेखील, त्या बालकाच्या हालचालीत एक प्रकारचा निश्चितपणा होता जेव्हा ते शेजारी बसलेल्या एका युवतीकडे चालत गेले. त्या बालकाने तिच्या हातातील बांगड्या जोराने खेचायला सुरुवात केली.

अखेरीस, तिच्या मदतीने आणि तिच्या अनुमतीने, त्याने तिच्या हातातून एक बांगडी काढून घेतली आणि ती त्याची असल्याचा दावा त्याने केला.

त्याच क्षणी, त्याने गुरुमाईकडे पाहिले. आणि गुरुमाईनीही त्याच्याकडे पाहिले. त्या इतक्या प्रेमाद्र नजरेने पाहत होत्या की, केवळ त्याची स्मृतीदेखील पुढील अनेक महिने आणि वर्षे एखाद्याचे हृदय हेलावून टाकण्यासाठी पुरेशी असेल.

आणि मग ते छोटे बालक त्याचा हात पुढे करत, आपल्या बोटांनी बांगडीला घट्ट पकडून ठेवत, गुरुमाईच्या दिशेने चालत गेले आणि त्याने स्वतःचा उपहार अर्पण केला.

ही गोष्ट लक्षात घ्यायला हवी की, या बालकाला श्रीगुरूंना उपहार अर्पण करण्याबद्दल अजुन काहीही शिकवले गेले नव्हते. पण त्या आंतरिक जागृतीच्या क्षणी — जेव्हा त्याच्या छोट्याशा कानांनी गुरुमाईच्या 'मातृदिना'च्या कवितेचे काही शब्द ऐकले, जेव्हा त्याने स्वामी ईश्वरानंद यांना बाबा मुक्तानंद लिखित 'चित्शक्ति विलास'च्या पन्नासाव्या वर्षगाठीविषयी बोलताना ऐकले, जेव्हा ते बालक नामसंकीर्तनाच्या मधुर स्वरांमध्ये चिंब भिजले होते, जेव्हा ते गुरुमाईच्या व संघम्य्या सान्निध्यात असण्याचा आनंद लुटत होते, तेव्हा ते एक प्रकारच्या स्वाभाविक ज्ञानाने प्रवृत्त झाले होते. ते बालक जाणत होते की, त्याला स्वतःला काहीतरी द्यायचे होते; ते बालक हे जाणत होते की, त्याला गुरुमाईना उपहार अर्पण करायचा होता, त्याच्या अंतरातून प्रवाहित होणारे प्रेम मूर्तरूपात व्यक्त करायचे होते. आणि म्हणून तो बांगडी घेऊन पुढे आला.

या क्षणी वय हा अजिबातच महत्त्वाचा मुद्दा नव्हता. त्या लहान बालकाने त्याच्या हृदयाचा कौल मानला होता, त्याने स्वतःच्या हृदयाच्या प्रेरणेचे पालन केले होते.

